

rajnega,« je dejal radostno kmet. »Miha, vi gotovo nimate denarja v preobilju, kaj?«

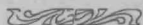
»Ne,« mu je odvrnil ta; »le toliko ga imam, kolikor si ga morem prislужiti s svojima rokama slednji dan!«

Ni še izpregovoril vseh besedi, ko mu je že naštel hvaležni gospodar dolgo vrsto zlatih penezov na roko, in ga pozval, naj jih spravi kot nagrado za svoj pošteni čin. S srečepolnim obrazom in srčno zahvalo je Miha vzprejel denar in ni bil sedaj nič več siromašni drvar Miha. Brzo je odkorakal ves srečen proti domu ter si ponavljal: »Bog je pomagal, hvaljeno in češčeno bodi njegovo ime!«

Ne dolgo potem se je dvignila na nizkem holmcu prijazna bela hišica — sedanje domovje poštenega Mihe. Pa tudi brez polja ni bil Miha, kupil si je v dolini od soseda nekaj njiv in gozda in sedaj je preskrbljen z vsem. Žena, marljiva gospodinja, mu pomaga pri kmetovanju. Tudi denarja jima je še nekaj ostalo; naložila sta ga v vaški hranilnici.

Tako pomaga ljubi Bog tistim, ki vanj zaupajo.

Janko C—r.

Mislite . . . !?

Mislite, da tiste lučce,
ki tam v dalji brlé,
tam v dalji na nebesnem oboku,
mislite, da res molče . . . !?

Oj, koliko pravijo meni
vsak jasni večer,
ko lega mrak na tiho polje,
ko lega v srca mir —

oj, koliko pravijo meni
o moji mamici,
ki tam daleč, daleč nad njimi
se veseli . . .

Tone Rakovčan.

